

Nơi Sông Về Với Biển

Nguyễn Vĩnh Long

October 7, 2024

Hình minh họa: [Md Shahriar Ahamed](#)

Căn nhà mẹ tôi nằm dọc theo con sông Bình Hòa Phước. Có lẽ người ta lấy tên làng gọi tên cho khúc sông nhỏ chảy xuyên qua cù lao của huyện. Để về Bình Hòa Phước có thể đón đò máy từ Cái Bè hay bến đò từ chợ Vĩnh Long. Thường thì tôi thích đi ngõ Vĩnh Long hơn, vì nếu trẻ đò còn có thể đón xe lam qua bắc Cổ Chiên, rồi theo lộ Thầy Cai đi bộ về Bình Hòa Phước. Chớ trẻ đò ở Cái Bè là phải bao đò hoặc ngủ qua đêm chờ chuyển đò ngày hôm sau.

Nối liền với sàn nước bên hông nhà mẹ tôi là cây cầu dừa bắt ra mé sông. Mỗi năm vào mùa nước nổi, khoảng sau tết Trung Thu, là mẹ tôi chuẩn bị giăng đám chà để giữ lục bình và cá chạy. Thường thì bà mượn người trong làng cắm hàng loạt những cây bần, cây tràm khô chặn quanh, bên trong là những đám lục bình dạt theo dọc bờ. Nên suốt mùa này, bên hông nhà mẹ tôi lúc nào cũng có đám lục bình sinh sống, nháy bụi đơm bông. Rất nhiều loại cá thích sống, sinh sản dưới những cụm lục bình, nhất là lá mè dinh, cá rô phi, cá linh... trong mùa nước nổi. Đây cũng chính là thời gian lục bình trở nhiều hoa, rất đẹp. Hoa lục bình màu tím tím nhạt, mọc thành chùm chung quanh chồi hoa vươn lên cao. Nhiều buổi chiều nước lớn, tôi thường ngồi ngẩn ngơ nhìn từng đám hoa lục bình tím nhạt trôi mênh mênh trên dòng sông rộng trước nhà. Tôi đã biết mơ mộng, biết bồn chồn... thương nhớ vợ từ những buổi chiều đầy hoa tím.

Năm đó tôi học đệ nhất trường trung học ở Sài Gòn, chuẩn bị thi tú tài hai cuối năm. Bấy giờ trai gái chưa học chung, trường trung học công lập nam và nữ tách riêng, cách nhau cả mấy con đường phố lớn. Nên những buổi sáng đi học hay những buổi chiều tan trường, tôi thường theo đám bạn đạp xe sang trường con gái để nhìn, để lẻo đẻo theo sau và để làm quen. Đám bạn đã có đứa thư tình qua lại, vậy mà tôi chẳng tìm được một “bóng hình” để thương để nhớ. Có lẽ tâm trí tôi không còn khoảng trống nào ngoài những đám lục bình và người con gái phía bên kia bờ sông nhỏ. Lệ, Nguyễn Thị Lệ là tên của chị, vừa dọn về làng mấy tháng nay. Cha tử trận, mẹ chị đem đàn con sáu đứa về quê ngoại ở Bình Hòa Phước sinh sống. Chị là con gái lớn hơn tôi ba tuổi, làm thư ký cho hội đồng hành chánh xã. Lần đầu tiên gặp chị Lệ, tôi lúng

túng trước dáng dấp thướt tha, khuôn mặt thanh tú và nụ cười thật đẹp. Chẳng như đôi mắt chị lúc nào cũng ươn ướt, long lanh nên tên chị là Lệ? Cái tên đẹp mà buồn buồn làm sao. Trước mặt chị, tôi chỉ là một “cậu em” đang tập làm người lớn. Đám thanh niên, công chức, quân nhân trong xã, huyện theo đuổi chị Lệ không đếm hết. Thế là không đợi đến hè mà những cuối tuần, ngày lễ nghỉ học là tôi vội vã ra bến xe đò về thăm nhà không lời giải thích với đám bạn của mình. Làng nhỏ nên quen nhau dễ dàng trên cùng một chuyến đò, tôi về thăm nhà còn chị thì đi chợ tỉnh. Điều làm tôi xúc động, băng khuâng là mỗi lần gặp và nói chuyện, chị đều xưng tên mà không là chị. “Hôm nào Hoàng ghé qua nhà Lệ chơi nghen”, chị cười cười nói.

Nhiều đêm, rất nhiều đêm tôi trần trọc trong căn nhà trọ nằm thương nhớ hình bóng chị khôn nguôi. Nhớ dáng thon cao của chị Lệ trong chiếc áo dài màu xanh biển nhạt. Mẹ nói con gái cao “lén”, nên tôi thấy chị rất người lớn và cao hơn tôi nhiều. Có lần nghỉ hè chị rủ tôi đi Chợ Lách của huyện. Theo con đường làng dọc bờ sông, chị chợt nắm tay tôi nói: “Hoàng làm con trai sướng thiệt. Không như Lệ là thân con gái, thua thiệt trăm đường”. Ngừng một chút rồi chị khe thờ dài: “Thân phận con gái giống như những cụm hoa lục bình đó vậy”. Chị đưa tay chỉ những đám lục bình hoa tím nhạt, đang trôi mênh mông trên dòng sông phía trước. Lúc đó tôi chưa hiểu chị nói gì nhưng thấy thương chị vô cùng. Bàn tay tôi đang trong bàn tay mềm ấm của chị, trái tim tôi chừng đập nhanh và mạnh đến chị có thể nghe thấy. Tôi muốn mình mãi sẽ không hiểu để được nghe tiếng chị nói, được nghe chị giải thích không thôi. Bỗng chị lắc lắc bàn tay tôi, hỏi: “Hoàng có biết những cụm lục bình này sẽ trôi về đâu hông?”. Bất ngờ, tôi lúng túng, choáng ngợp không nói được lời nào. “Nếu không dạt tấp được một bến bờ, những cụm lục bình này sẽ héo chết, nơi sông về với biển”, tiếng chị chậm chậm, nhẹ thênh. “Sao lục bình lại héo chết nơi sông về với biển?”, tôi hỏi chỉ để hỏi. “Sông nước ngọt, biển nước mặn. Lục bình chỉ sống trên sông và sẽ héo chết khi trôi về biển mặn, không phải môi trường sống của nó”, giọng chị thoáng buồn. Buổi trưa hôm đó gió sông nhẹ nhe, thổi hương vài sợi tóc chị bám trên mắt mũi tôi. Chẳng như tôi định nói điều gì đó, nhưng lại im lặng bước băng quơ theo dọc một ngày đường đản trong tay chị.

Đêm ở trọ thành phố dài và mênh mông, tôi nghiêng mặt vào bàn tay có hơi hám người. Lòng rạo rức khi đôi môi màu hồng nhạt của chị thoáng hiện về. Tôi trần trọc và mong đêm qua mau để ngày sẽ tới. Để tuần lễ học thoáng qua, để tôi gói trọn hành lý nhớ thương trên chuyến đò cuối tuần về gặp chị. Và hình như chị cũng biết điều này, nên hai ngày cuối tuần chị thường xuyên ra đứng phía bên kia chiếc cầu vẩy tay và cười với tôi. Tuần nào có báo Tuổi Ngọc hoặc tạp chí Văn mới là tôi đem qua cho chị. Những hôm đó, chị Lệ thường rủ tôi ra phía sau nhà, ngồi nói chuyện văn thơ và cả chuyện băng quơ. Tôi chỉ nghe và nhìn ngắm chị thì nhiều hơn là nói. Có hôm tôi và chị ngồi yên lặng, không nói năng gì chỉ nhìn con nước trôi lững lờ từng cụm lục bình về cuối khúc sông con. Bên chị lúc nào cũng có một mùi thơm thoang thoang. Mùi thơm tương tự của con gái. Mùi thơm của ngàn trùng nhớ thương, như những cơn gió mùa trở ngọn trong đêm mùa nước nổi. Đôi khi chị chợt quay qua để bắt gặp đôi mắt tôi đang nhìn trộm. Tôi và chị nhìn nhau thật lâu, thật lâu đủ để tôi thấy từng sóng nước long lanh trong ánh mắt chị, chẳng như có bóng hình tôi đang chìm đắm, chơi vơi.

Đó có phải là tình yêu? Tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc đó là tình cảm của tôi dành cho chị. Cả một năm học, cả một mùa thi. Có những lần mới về tuần trước, cuối tuần sau tôi lại mượn tiền thằng bạn để chạy về thăm nhà. Để buổi chiều, tình cờ bên kia sông chị nhìn thấy tôi ngạc nhiên rồi nở nụ cười thật tươi với cả đôi mắt... Mẹ và bà nội đã nhận ra những bất thường của tôi, hỏi loanh quanh. Tôi cũng tìm nhiều lời bịa đặt vu vơ cho qua chuyện. Một lần

bà nội tôi chép miệng: “Thời buổi này đẹp như con Lệ, không biết là may hay rủi?”. Nhà chị nghèo, mẹ góa con côi nhưng khách ra vào tấp nập. Có hôm tôi gặp chị và người đàn ông ngồi trong một quán ăn chợ huyện. Chị vẫy tay chào gọi nhưng tôi cứ đi thẳng, làm ngơ. Trở lại Sài Gòn tôi buồn vô cùng và đã không về nhà mấy cuối tuần sau đó. Tôi giận chị hay tôi giận chính mình? Dù thế nào tôi cũng chỉ giận vu vơ và vô lý. Nhưng khi gặp lại, nụ cười và ánh mắt chị tan biến mọi “vô lý” của tôi. Lại hạnh phúc, lại vô tư bên mùi hương chanh thoang thoảng từ tóc chị. Thời gian cứ vậy mà trôi, theo từng con nước bên dòng sông nhỏ in hình bóng chị êm đềm, lặng lẽ.

Mùa hè quê tôi không có hoa phượng rơi, mà bắt đầu một mùa nước nổi. Nước lên cao, mênh mông ngập khắp cánh đồng và cả khoảng sân nhà mẹ. Những cơn gió trở mùa mát dịu dàng bao đêm dài mộng tưởng. Ngày sẽ lên, đời ập tới cho dù chúng ta có chờ đợi hay lãng quên. Mẹ tôi báo tin, “Tháng tới là đám cưới con Lệ. Cũng mừng cho con nhỏ, gia đình chồng giàu có. Chỉ tội là nó phải theo chồng đi xa”. Tôi nghe tin, thấy lòng trống trải vô cùng. Một khoảng trống mênh mông, cứ tràn ngập mỗi ngày một lớn. Tôi biết mình đã yêu chị thiết tha... Một buổi tối cuối tuần, có đoàn hát về huyện, mọi người háo hức đi coi. Trừ tôi và chị.

Ngọn đèn dầu trên bàn soi bóng chị đổ dài trên vách. Khuôn mặt chị thật gần, để tôi có thể nghe rõ từng hơi thở nhẹ, ngập ngừng của chị. Đôi mắt chị thỉnh thoảng nhìn tôi, rồi nhìn vào ngọn đèn bắc khâu đêm, khe khẽ thở dài.

-“Đừng chê trách, ghét bỏ Lệ ghen Hoàng! Một ngày, Hoàng sẽ hiểu những gì Lệ muốn nói...”

Giọng nói chị hụt hẫng, ghen lời. Bên ngoài, từng cơn gió hắt hiu thổi vào, mang theo chút hơi sương lạnh từ con sông nhỏ trước nhà. Đêm chìm sâu, lặng lẽ. Giữa tiếng côn trùng ní non, xa vắng:

-“Rồi một ngày, Hoàng sẽ quên Lệ... Hoàng sẽ quên cái làng bé nhỏ này và quên cả đêm nay. Nhưng Lệ sẽ không bao giờ...”

Tiếng nói chị mờ đi. Bàn tay tôi đã nằm gọn trong những ngón tay thon dài của chị lúc nào không hay. Tôi muốn nói thật nhiều, nhưng mọi ngôn ngữ chừng như thừa thãi, vô dụng. Khuôn mặt đẹp náo nùng của chị làm đông đặc khoảng không gian nhỏ bé chung quanh. Tôi thoáng nghe hơi thở chị thật gần. Thật gần để bất chợt, bờ môi nhỏ, mềm mại của chị đã gắn chặt môi tôi hốt hoảng, dại khờ. Thời gian lịm chết, ngừng trôi. Không gian mù lòa, tan vỡ. Nụ hôn đầu đời của tôi và mùi hương da thịt con gái. Bờ môi tôi ngây ngất, tham lam. Thân thể ấm áp, mềm mại của chị rung nhẹ nhàng trong vòng tay tôi cuống quýt. Đêm chìm sâu, khuất lấp...

-“Hoàng ngừng chút đi, Lệ thở không được...”, chị khẽ kéo mặt tôi ra. Ánh mắt chị nhìn thiết tha, vời vợi. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy buồn. Nỗi buồn như chứa chan ngay trong nụ hôn dài ngây ngất. Chợt như số phận mỗi con người tựa hạt bụi bay bơ vơ trong sa mạc đời vô tận, hạt muối nhỏ nhoi tan lẫn giữa lòng biển rộng bao la. “Đừng quên Lệ, đừng quên đêm nay và ngôi làng nhỏ bé này, ghen Hoàng...”. Tôi cúi mặt, tránh ánh mắt chị, hỏi nhỏ: “Rồi ngày mai... mai này chị sẽ về đâu?”. Chị nâng khuôn mặt hôn nhanh bờ môi tôi, nói thật chậm, mơ hồ: “Mai này... mai này, Hoàng còn nhớ không? Lệ sẽ như những cụm hoa lục bình trôi đến nơi sông về với biển...”!

Nhiều năm tháng trôi qua, hơn bốn mươi năm thoáng chốc. Người đàn ông mái tóc bạc màu, đứng lặng lẽ nhìn con sông nhỏ bơ vơ hòa vào lòng biển rộng. Nơi có chị, nơi tôi đã tìm về. Nơi tôi tận mắt nhìn thấy những cụm lục bình xơ xác, trôi quẩn quanh chết khô trước biển đời tay hẹp. Và tôi đã hiểu, hiểu lời chị, hiểu bờ môi chị trao đêm hôm đó. Sự mất mát trong tình yêu là điều có được lớn nhất của đời này... Tôi đã già theo năm tháng, nhưng tình yêu và hình ảnh chị vẫn tuổi đôi mươi. Tôi đi loanh quanh trong khu chợ huyện, nơi cuối nhánh sông dài. Những khu phố mới xây sầm quất, cao tầng chen lẫn với những con đường nhỏ, uốn quanh dọc ven bờ. Nhìn đâu tôi cũng thấy hình bóng chị. Đôi mắt chị nhắc nhở tôi hãy nhìn đời độ lượng. Đôi môi nhỏ, phơn phớt hồng, gửi tôi niềm tin yêu thắm mãi không nguôi. Nụ hôn đầu của chị dạy tôi tiếng nói yêu người, hun đúc trong trái tim tôi tình yêu đời không dứt... Những năm tháng đối đầu với bao khổ đau, hệ lụy tôi vẫn giữ trên môi tình yêu của chị thiết tha. Chị đang ở đâu, có nhớ lời hẹn ước? Có còn nhớ đến tôi, nhớ con sông nhỏ quê nhà?

Một lần, chị đã đến với đời này hệ lụy cuu mang. Một đời, chị đã để lại trong tôi một nhánh sông, một nhánh sông dài cuối ngõ. Nhánh sông tôi đã qua bao bến bờ chờ đợi, lướt trôi qua bao nhiêu khúc sông bên lở bên bồi. Trên dòng cạn mai này hay trong tiếng chim gọi chiều nước lớn, tôi vẫn nhớ thương chị mãi ở một nơi sông về với biển..!

Durham, North Carolina

Nguyễn Vĩnh Long

Kính mời đọc thêm bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/NguyenVinhLong.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN
www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11700 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC